Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold

(COM(2015) 634 final — 2015/0287 (COD))

og om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om visse aspekter af aftaler om onlinesalg og andre former for fjernsalg af varer

(COM(2015) 635 final — 2015/0288 (COD))

(2016/C 264/07)

Ordfører: Jorge PEGADO LIZ

Europa-Parlamentet og Rådet besluttede henholdsvis den 18. januar 2016 og den 21. januar 2016 under henvisning til artikel 114 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde at anmode om Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om:

»*Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold*«

(COM(2015) 634 final — 2015/0287 (COD))

og om

»*Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om visse aspekter af aftaler om onlinesalg og andre former for fjernsalg af varer*«

(COM(2015) 635 final — 2015/0288 (COD)).

Det forberedende arbejde henvistes til Sektionen for Det Indre Marked, Produktion og Forbrug, som vedtog sin udtalelse den 13. april 2016.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 516. plenarforsamling den 27.-28. april 2016, mødet den 27. april, følgende udtalelse med 146 stemmer for, 61 imod og 44 hverken for eller imod:

1. **Konklusioner og anbefalinger**

1.1. EØSU er enigt i, at en række af de spørgsmål, der tages op i Kommissionens meddelelse (COM(2015) 633 final), nu trænger til at blive reguleret. Dette gælder navnlig de områder, som er behandlet i forslaget til direktiv om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold.

1.2. Ikke desto mindre er der efter EØSU's mening andre faktorer, som udpeges i det følgende, der er langt vigtigere end reguleringen af aftalerettigheder i aftaler om onlinesalg af løsøregenstande. De er mere afgørende og vigtige for de mål, som Kommissionen opstiller med hensyn til at skabe et digitalt indre marked, og udgør større hindringer for udviklingen af den grænseoverskridende handel.

1.3. Endvidere er EØSU for så vidt angår de omhandlede aspekter ikke enigt i det retsgrundlag, som Kommissionen henviser til, og foreslår derimod artikel 169 i TEUF.

1.4. Heraf følger, at de foranstaltninger, den vedtager, i princippet bør baseres på direktiver om minimumsharmonisering, i henhold til stk. 2, litra a), og stk. 4, i denne artikel, som det er almindeligt anerkendt af EU-lovgiveren.

1.5. EØSU mener, at reguleringen af disse områder i to direktiver i stedet for i ét enkelt instrument kun kan accepteres, fordi det er presserende og hensigtsmæssigt at regulere onlinehandel med digitalt indhold.

1.6. Udvalget mener heller ikke, at der er tilstrækkeligt gode grunde til at vælge den målrettede fulde harmonisering i stedet for andre modeller som f.eks. standardaftaler certificeret af et EU-garantimærke eller en minimumsharmonisering i henhold til artikel 169 i TEUF.

1.7. For så vidt angår de aspekter, der nu er reguleret separat i forslaget vedrørende aftaler om onlinesalg af varer, ville det efter udvalgets mening være mere korrekt at regulere disse sammen med revisionen af direktiv 1999/44/EF, som omfatter disse aspekter i et af sine kapitler, i forbindelse med REFIT-øvelsen vedrørende forbrugerlovgivningen.

1.8. Hertil kommer, at Kommissionen med forslaget vedrørende onlinesalg af varer skaber to systemer, således at online- og offlinesalg af varer bliver behandlet forskelligt, hvilket er uacceptabelt.

1.9. Hvis Kommissionen fastholder sin hensigt i den nuværende form, vil EØSU foreslå en række forbedringer af artiklerne i forslagene for ikke at svække forbrugernes rettigheder ved effektivt at sikre et højt niveau af beskyttelse som foreskrevet i TEUF.

1.10. Udvalget vil især fokusere på reguleringen af salg af digitalt indhold, som det anser for at have prioritet, og af pragmatiske grunde accepterer det den model med målrettet maksimal harmonisering, som Kommissionen foreslår.

1.11. Det er imidlertid især her, man støder på utilstrækkelig forudseenhed og reguleringsmæssige mangler, som er uforenelige med en maksimal harmonisering med deraf følgende uoverstigelige vanskeligheder for gennemførelsen og anvendelsen i medlemsstaterne, hvilket der søges rettet op på med en række konkrete forslag.

2. **Indledning: én meddelelse, to direktivforslag**

2.1. Med den foreliggende meddelelse har Kommissionen taget det første skridt i gennemførelsen af strategien for det digitale indre marked for Europa ([1]) og konkretiserer hermed et af de vigtigste tiltag i sit arbejdsprogram for 2015 ([2]). Forslaget har til formål at sikre »bedre adgang til onlinevarer og tjenesteydelser for forbrugere og virksomheder på tværs af grænserne i Europa« og består af følgende to retsakter:

a) et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold

b) et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om visse aspekter af aftaler om onlinesalg og andre former for fjernsalg af varer.

2.2. Kommissionen erkender, at de centrale aspekter ved både levering af digitalt indhold og onlinesalg af varer set ud fra et systematisk synspunkt er nært knyttet til forbrugerkøbsdirektivet ([3]), og understreger således, at de er »så sammenhængende som muligt«. Den forklarer dog, at den besluttede »at vedtage to retsakter«, eftersom »det digitale indholds særlige karakter kræver, at flere af bestemmelserne udformes anderledes end bestemmelserne for varer« og at »det digitale indholds hurtige teknologiske og kommercielle udvikling vil (…) kræve, at direktivets anvendelse gennemgås«, hvilket er grunden til, at bestemmelserne »alle er indarbejdet i en enkelt retsakt, nemlig direktivet om levering af digitalt indhold«.

2.3. Med disse to forslag vil Kommissionen opnå fem mål:

a) Reduktion af omkostninger, der skyldes forskelle i aftaleretlige bestemmelser

b) Større retssikkerhed for virksomhederne

c) Hjælp til, at forbrugerne kan udnytte mulighederne ved handel på tværs af grænserne i EU

d) Mindske den skade, som forbrugerne påføres på grund af fejlbehæftet digitalt indhold

([1]) EØSU's udtalelse: EUT C 71 af 24.2.2016, s. 65.
([2]) COM(2014) 910 final.
([3]) EUT L 171 af 7.7.1999, s. 12.

e) Overordnet set skabe ligevægt mellem forbrugernes og erhvervslivets interesser.

2.4. Kommissionen mener, at »målrettet« harmonisering er den bedst egnede metode i begge tilfælde. Der vil blive gennemført en fuldstændig harmonisering af de aftaleretlige bestemmelser for levering af digitalt indhold og onlinesalg af varer og af parternes ufravigelige rettigheder og pligter i henhold til en aftale om levering af digitalt indhold og onlinesalg af varer. Harmoniseringen omfatter næsten alle direktivets bestemmelser bortset fra »bestemmelserne om aftalers indgåelse, gyldighed og virkning, herunder konsekvenserne af at bringe en aftale til ophør« (artikel 1, stk. 4, i forslaget til direktiv om fjernsalg), og visse aspekter af dets gennemførelse.

2.5. Kommissionen begrænser udtrykkeligt anvendelsesområdet til de aftaleretlige bestemmelser i samspillet mellem virksomheder og forbrugere, da der som nævnt i konsekvensanalysen (s. 23) ikke er belæg for at antage, at forskelle i de aftaleretlige bestemmelser forhindrer virksomhederne i EU i at købe online i andre medlemsstater. Kommissionen erkender, at SMV'er, der er den svageste part i en forhandlingssituation, også støder på problemer af aftaleretlig art, især når de bruger digitalt indhold. Kommissionen har imidlertid besluttet at behandle dette område i forbindelse med andre initiativer, der indgår i strategien for det digitale indre marked. Her vil den tage hensyn til interesserede parters og medlemsstaternes holdninger.

2.6. For så vidt angår den valgte retsakt, begrunder Kommissionen valget af et direktiv i stedet for en forordning med, at direktiver er mere hensigtsmæssige, fordi de giver medlemsstaterne mulighed for at tilpasse gennemførelsen til deres nationale lovgivning. I Kommissionens øjne vil denne tilgang sammen med en målrettet fuld harmonisering af obligatoriske forbrugerrettigheder sikre den rette balance mellem et højt forbrugerbeskyttelsesniveau på EU-plan og flere muligheder for virksomhederne.

2.7. Ifølge Kommissionen kan den økonomiske begrundelse for disse direktiver baseres på en række antagelser, såsom:

a) det europæiske e-handelsmarkeds vækstpotentiale er stadig ikke udnyttet fuldt ud

b) oprettelsen af et digitalt indre marked vil generere yderligere vækst i Europa

c) EU's virksomheder vil kunne styrke deres konkurrenceevne, hvis de får lettere ved at sælge til andre og flere end forbrugerne i deres eget land

d) mere ensartede forbrugerrettigheder med et højt beskyttelsesniveau vil øge forbrugernes tillid til at købe i udlandet

e) hvis de aftaleretlige hindringer fjernes, vil omkring 122 000 flere virksomheder sælge online i andre lande. Den grænseoverskridende handel i EU vil stige med omkring 1 mia. EUR. Den øgede konkurrence på markedet for onlinedetailsalg vil betyde, at priserne falder i alle medlemsstater, i gennemsnit – 0,25 % på EU-plan, hvilket direkte vil øge husholdningernes forbrug i EU med omkring 18 mia. EUR

f) dertil kommer, at det bredere udvalg af produkter og tjenester vil øge forbrugervelfærden. Yderligere 7,8-13 millioner forbrugere vil begynde at købe online i andre medlemsstater. EU's samlede BNP forventes at stige med omkring 4 mia. EUR årligt.

2.8. For at opnå disse erklærede resultater er disse to direktivforslag dog ikke tilstrækkelige. De indgår i en større pakke af foranstaltninger, hvoraf Kommissionen fremhæver:

a) Forslag til forordning om onlineindholdstjenesters portabilitet

b) Udvikling af grænseoverskridende fragtposttjenester af høj kvalitet

c) Ophævelse af geografisk blokering

d) Ibrugtagningen af platformen for onlinetvistbilæggelse ([4]).

2.9. Endelig påpeger Kommissionen betydningen af at »reagere nu«, inden det er for sent, for så vidt som enhver forsinkelse vedrørende digitalt indhold skaber en risiko for, at der indføres nationale bestemmelser, som kan føre til en opsplitning af det indre marked og lægge hindringer i vejen for både forbrugere og leverandører i grænseoverskridende transaktioner.

3. **Generelle bemærkninger**

3.1. Det skulle angiveligt være i den vedlagte konsekvensanalyse, at man finder de økonomiske og holdningsmæssige argumenter for, at der kan påvises en sammenhæng mellem det foreslåede lovgivningstiltag og en vækst i e-handelen og dens afsmitning på væksten i Europa. En indgående analyse viser dog ikke klart og utvetydigt, og at de tal, som analysen baseres på og når frem til, er helt og aldeles pålidelige, at de ikke påvirkes af andre faktorer, og at andre alternativer ikke ville give bedre resultater.

3.1.1. Selv om man godtager de statistiske data, der tages udgangspunkt i, og ifølge hvilke 62 % (s. 10) af de europæiske erhvervsdrivende, svarende til over 122 000 virksomheder, og over 13,5 % (s. 13) af forbrugerne, dvs. mellem 8 og 13 millioner forbrugere, altså tilsammen 70 millioner, ville begynde at handle online tværs over grænserne, hvis de påståede hindringer og direkte ekstraomkostninger ved den nuværende retlige ramme blev fjernet, kan man ikke med sikkerhed fastslå omfanget af væksten i e-handelen og anslå, at denne nødvendigvis og i sig selv vil medføre en vækst i EU's BNP på 0,03 %, svarende til ca. 4 mia. EUR. Derimod kan det med sikkerhed fastslås, at det i gennemsnit vil koste hver enkelt virksomhed 7 000 EUR at tilpasse de nuværende kontraktinstrumenter til den nye ordning.

3.1.2. Endvidere indeholder analysen ikke en behørigt kvantificeret evaluering af, hvorvidt andre faktorer — såsom sprogspørgsmålet eller skattesystemerne, kvaliteten og tilgængeligheden af højhastighedstjenester, risikoen for svig, omkostningerne ved sagsanlæg, sikkerheden i forbindelse med betalingsmidler, godkendelsen af sælgernes identitet og hæderlighed eller den manglende tillid til retslige eller udenretslige tvistbilæggelsesprocedurer — ikke fortsat vil have en afgørende indvirkning på valget af at handle online på tværs af grænserne, måske endda mere end den nuværende retlige ramme (jf. p.7 ff. og s. 18 ff. i konsekvensanalysen).

3.1.2.1. Af særlig betydning i denne forbindelse og således omtalt i alle undersøgelser bestilt af Kommissionen er forsinkelserne i gennemførelsen samt vanskelighederne med anvendelsen og ineffektiviteten af visse alternative tvistbilæggelsessystemer, der er indført ved direktiv 2013/11/EU ([5]). Dette hænger ofte sammen med manglen på finansielle midler i visse medlemsstater og i endnu højere grad med det åbenbart inoperative OTB-system, som blev indført ved forordning (EU) nr. 524/2013 ([6]) og trådte i kraft den 15. februar 2016, og som viser sig at være afgørende for et velfungerende digitalt indre marked.

3.1.3. Der kastes heller ikke lys over, hvilken vægt der tillægges elasticiteten i udbud og efterspørgsel i beregningen af markedsmætningen under optimale konkurrenceforhold, hvilket under alle omstændigheder — selv om det er en rent teoretisk hypotese — er afgørende for modellens troværdighed. Analysen kommer heller ikke ind på de eksterne faktorer i tilknytning til den makroøkonomiske politik, som indvirker direkte på forbrugernes købsbeslutninger, såsom følgerne af sparepolitikkerne sammenlignet med keynesianske vækstpolitikker baseret på forbrug og investeringer.

([4]) EUT L 165 af 18.6.2013, s. 1.
([5]) EUT L 165 af 18.6.2013.
([6]) Se fodnote 5.

3.1.4. Endelig bliver den foreslåede model fremhævet i Kommissionens vurdering uden passende hensyntagen til de økonomiske konsekvenser af de fire andre mulige modeller (konsekvensanalysen s. 23 ff.), som ligeledes ville bidrage til at fjerne disse hindringer og dermed give mulighed for en sammenlignende analyse, især model 5 — en frivillig europæisk standardaftale kombineret med et EU-garantimærke (s. 25) på trods af, at den er et enkelt og billigt alternativ med begrænsede administrative byrder (s. 38 ff.). Det er med andre ord den model, som svarer bedst til principperne for pakken om »Bedre regulering« ([7]) og for REFIT ([8])-programmet, og som fik støtte under de forberedende høringer.

3.2. Valget af direktiver om maksimal harmonisering forekommer heller ikke for at være ordentligt begrundet. EØSU har generelt lagt sig fast på, at det foretrækker vedtagelse af forordninger, der er så detaljerede som nødvendigt, når det drejer sig om at harmonisere områder, som grundlæggende vedrører det indre markeds funktion, men det har også givet udtryk for, at det på områder, som især vedrører forbrugerrettigheder, foretrækker direktiver om minimumsharmonisering, således som det i øvrigt følger af den udtrykkelige bestemmelse i TEUF (artikel 169, stk. 4).

3.2.1. Derimod har EØSU gentagne gange udtalt sig imod Kommissionens fremherskende tendens gennem de seneste år til at vedtage direktiver om maksimal harmonisering, som har givet et lavt beskyttelsesniveau og ikke tilgodeset de erhvervsdrivendes interesser godt nok ([9]).

3.2.2. I det foreliggende tilfælde er der en hel række spørgsmål, som direktiverne ikke omhandler, og som det er vigtigt at harmonisere, såsom muligheden for mindreårige til at indgå aftaler i det digitale miljø (som i den seneste version af databeskyttelsesdirektivet ligger mellem 13 og 16 år), definitionen af specifikke kategorier af urimelige aftalevilkår i onlineaftaler, som ikke er medtaget i direktiv 93/13/EØF ([10]), den nye praksis med en »betal nu«-knap (*pay now*) på nogle sociale netværks sider, uden at man bliver videresendt til en ansvarlig platforms side, samt den ønskelige medtagelse af en standardklausul om samregulering.

3.3. Valget af to direktiver i stedet for ét forekommer heller ikke velbegrundet, da dette fordobler antallet af bestemmelser til ingen nytte, medfører en større gennemførelsesindsats for at være i overensstemmelse med de enkelte medlemsstaters nationale bestemmelser og kræver et større fortolkningsarbejde, som man helt kunne undgå, hvis man tog udgangspunkt i direktivet om onlinesalg af materielle varer og indføjede de særlige bestemmelser om salg af immaterielle goder som undtagelser fra den generelle ordning, idet der knap kan skelnes mellem en fysisk vare og et digitalt indhold, især når de er kædet sammen.

3.4. Ifølge Kommissionen blev valget af instrument foretaget på grundlag af 189 svar indsamlet gennem en høring af alle kategorier af interessenter fra hele EU, en høring af en gruppe sammensat af 22 organisationer, som repræsenterede en bred vifte af interesser og mødtes syv gange, seminarer med medlemsstaterne og møder med de nationale retshåndhævende myndigheder i Udvalget for Gennemførelse af Forordningen om Forbrugerbeskyttelsessamarbejde og med de nationale myndigheder med ansvar for forbrugerpolitik (nærmere bestemt mødet i nettet om forbrugerpolitik i maj 2015), som efterfølgende anfægtede gyldigheden af dette udsnit af adspurgte med henvisning til dets begrænsede omfang ([11]).

3.4.1. Ifølge de nu kendte og offentliggjorte resultater ([12]) er der dog ikke et klart flertal for den valgte model: Forbrugerorganisationerne er klart imod enhver form for anvendelse af sælgers lov, mens de fleste brancheorganisationer og nogle forskere går ind for denne model. For deres part stiller de fleste medlemsstater spørgsmålstegn ved nødvendigheden af en ny lovgivning om fjernsalg (som i forvejen omfattede onlinesalg) og navnlig ved egnetheden af de to direktiver i betragtning af vanskeligheden ved at uddrage præcise og klart definerede retningslinjer. Umiddelbart skulle man efter en objektiv analyse af høringssvarene tro, at der blandt erhvervsdrivende og forbrugere er generel konsensus om at foretrække model 5, især fordi det er den model, som vil indebære færrest omkostninger for de erhvervsdrivende. Naturligvis afhænger denne konsensus af bestemmelserne i de respektive standardaftaler, som skal vedtages af sektoren, og af i hvor høj grad EU-garantimærket bliver brugt og accepteret af EU's virksomheder.

([7]) EØSU's udtalelse: EUT C 13 af 15.1.2016, s. 192.
([8]) EØSU's udtalelse: EUT C 230 af 14.7.2015, s. 66.
([9]) Se EØSU's udtalelser: EUT C 108 af 30.4.2009, s. 81, EUT C 317 af 23.12.2009, s. 54, og EUT C 181 af 21.6.2012, s. 75.
([10]) Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, senere ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25.10.2011.
([11]) EØSU's udtalelse: EUT C 383 af 17.11.2015, s. 57.
([12]) http://ec.europa.eu/justice/newsroom/contract/opinion/.

3.5. Endelig skal det nævnes, at EØSU har udtalt sig indgående om spørgsmålet om forbrugernes rettigheder i det digitale miljø i flere af sine udtalelser og har fastlagt den grundlæggende holdning, at de samme rettigheder, som anerkendes i et »offline« miljø i den fysiske verden (aftaler ansigt til ansigt), bør være i overensstemmelse med onlineuniverset, hvor der dog kan gøre sig særlige forhold gældende under passende hensyn til handel med digitalt indhold (immaterielle tjenester) — altid med målet om en styrkelse og ikke en begrænsning eller svækkelse. Med forslaget vedrørende onlinesalg af materielle varer har Kommissionen skabt to systemer, hvor salget af varer henholdsvis online og offline bliver behandlet forskelligt, hvilket er uacceptabelt.

4. **Særlige bemærkninger**

4.1. Ovenstående bemærkninger betyder dog ikke, at EØSU ikke er ganske enigt i, at det er nødvendigt og nyttigt at regulere en række af de områder, der er omhandlet i de to foreliggende forslag til direktiv, især hvad angår onlinesalg af digitalt indhold. Når det gælder onlinesalg salg af materielle varer, anbefaler EØSU, at der træffes foranstaltninger til sin tid inden for REFIT-programmets rammer. Af pladshensyn vedrører de bemærkninger, der nu fremsættes til hvert af de to forslag, kun de punkter i artiklerne, som EØSU er uenigt i.

4.2. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om visse aspekter af aftaler om onlinesalg og andre former for fjernsalg af varer (COM(2015) 635 final — 2015/0288 (COD))

4.2.1. Hvad angår retsgrundlaget, mener forbrugernes repræsentanter i EØSU såvel som hovedparten af udvalgets medlemmer i tråd med EØSU's tidligere udtalelser, at dette snarere bør være artikel 169, stk. 2, i TEUF, eftersom der grundlæggende er tale om fastlæggelse af forbrugernes rettigheder og om beskyttelsen og forsvaret af dem, og ikke kun om gennemførelsen af det indre marked. Nogle medlemmer af EØSU, især brancheorganisationernes repræsentanter, som lægger vægten på gennemførelsen af det indre marked, er enige med Kommissionen.

4.2.2. Når der nu er valgt et direktiv, mener EØSU, at det burde tilsigte en minimumsharmonisering med det nuværende direktiv om forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed (direktiv 1999/44/EF) som model, da den valgte løsning fører til yderligere »fragmentering«, mindre retssikkerhed og to kategorier af beskyttelse. De »forbedringer«, der nu indføres, bør også gælde for forbrugerkøb i den »fysiske verden«.

4.2.3. På baggrund af den komplekse lovgivning på forbrugerbeskyttelsesområdet indgår forslaget i et samspil med en række andre regler og supplerer dem ([13]), hvilket dog betyder, at det vil kræve en overflødig og vanskelig fortolkningsindsats i strid med den gode praksis i pakken om »bedre lovgivning« og skabe yderligere vanskeligheder for gennemførelsen i overensstemmelse med gældende national lovgivning, som har gennemført og suppleret disse EU-bestemmelser, og som er forskellige fra den ene medlemsstat til den anden.

4.2.4. Derfor ville EØSU foretrække, at bestemmelserne i dette forslag til direktiv blev indpasset i revisionen af direktiv 1999/44/EF inden for rammerne af REFIT-programmet.

4.2.5. Der foreslås i det følgende nogle konkrete ændringer til visse bestemmelser i forslaget:

4.2.5.1. ***Artikel 1 — Genstand***

Indgåelse af aftaler om online- eller fjernsalg af visse tjenesteydelser bør ikke udelukkes fra anvendelsesområdet, f.eks. leasing af varer.

4.2.5.2. ***Artikel 2 — Definitioner***

1. Begrebet »handelsmæssig garanti« bør også omfatte andre former for kompensation, da de ellers ikke vil være omfattet af bestemmelserne i artikel 15.

([13]) Direktiv 2011/83/EU, EUT L 304 af 22.11.2011, s. 64; direktiv 2009/125/EF, EUT L 285 af 31.10.2009, s. 10; direktiv 2010/30/EU, EUT L 153 af 18.6.2010, s. 1.

2. Begrebet »løsøregenstand« er ikke defineret positivt, hvilket giver anledning til forskellige fortolkninger i medlemsstaterne.

3. Andre typer produkter, som er omfattet af en særlig lovgivning, er heller ikke undtaget. Dette gælder f.eks. lægemidler og medicinsk udstyr, som er undtaget fra anvendelsen af andre forbrugerbeskyttelsesregler.

4. Det står ikke klart, om onlineplatforme vil kunne betragtes som »sælgere«.

5. Begrebet »producent« er heller ikke defineret for så vidt angår dennes direkte hæftelse over for forbrugeren i henhold til artikel 16.

4.2.5.3. ***Artikel 3 — Harmoniseringsniveau***

Harmoniseringen bør gå ud på at fastlægge et minimumsniveau med alt, hvad deraf følger for ordningen.

4.2.5.4. ***Artikel 4 og 5 — Overensstemmelse med aftalen***

1. Kriteriet »levetid« bør også medtages ([14]), da den har betydning for garantiens gyldighedsperiode.

2. Definitionen af kravene til varens overensstemmelse med aftalen bør formuleres negativt, således at forbrugeren udtrykkeligt fritages for at skulle bevise, at varen ikke er i overensstemmelse med aftalen, hvilket påhviler sælger.

3. Formuleringen af undtagelserne i artiklen skaber en situation med generel ansvarsfritagelse for sælger, som i så fald ikke hæfter over for forbrugeren, hvorved sælger mister regresretten (anvendes i tilfælde VW).

4.2.5.5. ***Artikel 7 — Tredjemands ret***

Følgende tilføjes i slutningen: »… medmindre andet udtrykkeligt er aftalt mellem parterne og præcist angivet i aftalevilkårene«.

4.2.5.6. ***Artikel 8 — Relevant tidspunkt for mangelsbedømmelsen samt omvendt bevisbyrde***

1. I slutningen af stk. 2 tilføjes: »… undtagen i tilfælde, hvor installationen er særlig kompliceret og der efter aftale med sælger er fastsat en længere frist«.

2. De rettigheder, der fastlægges i dette forslag i forhold til sælger, bør også gælde for enhver besidder, som er i god tro.

4.2.5.7. ***Artikel 9 — Forbrugerens beføjelser i tilfælde af mangler***

1. Artiklen omfatter ikke som den første mulighed en bestemmelse om, at varen kan returneres omgående mod tilbagebetaling af købesummen, hvilket er i modstrid med forbrugernes rettigheder i flere medlemsstater, med væsentlige forskelle (Grækenland, Portugal, Irland, Det Forenede Kongerige, Danmark, Litauen).

2. Udtrykket »inden for rimelig tid« er subjektivt og åbner op for en forskelligartet gennemførelse af denne centrale bestemmelse, hvilket er uforeneligt med en maksimal harmonisering. Eksempelvis er fristen i lande som Bulgarien, Frankrig, Portugal og Luxembourg 30 dage, mens den i Ungarn, Rumænien, Grækenland og Estland er 15 dage. Bestemmelsen bør fastsætte en frist svarende til den maksimale frist, der praktiseres i nogle EU-lande, nemlig 15 dage.

3. Udtrykket »umuligt« i stk. 3, litra a), bør erstattes med »teknologisk umuligt«.

([14]) Jf. EØSU's udtalelse EUT C 67 af 6.3.2014, s. 23.

4. Ligeledes er udtrykket »uden væsentlig ulempe« også subjektivt og bør udgå eller erstattes af formuleringen i østrigsk lov: »med mindst mulig ulempe« og ledsages af muligheden for, at forbrugeren midlertidigt kan få stillet en erstatningsvare til rådighed, indtil reparationen er afsluttet.

5. Kommissionens forslag tager ikke hensyn til, at producenterne i henhold til national lov i flere lande (Frankrig, Malta, Grækenland, Rumænien, Portugal og Slovenien) er forpligtede til i hele produktets forventede levetid at have et passende reservedelslager eller inden for rimelig tid at levere reservedele til sælger. Dette hænger sammen med spørgsmålet om indbygget forældelse og garantiperioden for den udskiftede del.

6. Kommissionen bør fastlægge sælgers pligt til midlertidigt at stille en erstatningsvare til rådighed.

4.2.5.8. ***Artikel 10 — Omlevering af varen***

1. Kommissionens forslag giver heller ikke mulighed for suspension af den lovfæstede garantiperiode i tilfælde af omlevering eller reparation, hvilket er tilfældet i de fleste nationale lovgivninger. Det samme kan siges om mægling, voldgift eller sagsanlæg.

2. Ved omlevering bør erstatningsvaren være omfattet af en ny garantiperiode, som træder i kraft ved leveringen.

4.2.5.9. ***Artikel 11 — Forbrugerens valg af afhjælpning i form af enten reparation eller omlevering***

1. Udtrykket »væsentlig« bør udgå af ovennævnte grunde.

2. I tilfælde af »gentagne« mangler bør forbrugeren automatisk have ret til at bringe aftalen til ophør.

4.2.5.10. ***Artikel 13 — Forbrugerens ret til at bringe aftalen til ophør***

1. Det er højst angribeligt, at forbrugeren forpligtes til at betale for brug, ødelæggelse eller bortkomst af varen, hvis aftalen bringes til ophør.

2. Desuden har Domstolen allerede fastslået, at hvis forbrugeren gør brug af retten til omlevering, kan denne ikke afkræves betaling for brug af det mangelfulde produkt (Quelle-sagen ([15])).

3. Det er ikke klart, hvilket beløb der skal tilbagebetales, når der er købt flere varer til en samlet pris, som ikke specificeres.

4.2.5.11. ***Artikel 14 — Tidsfrister***

Ved fastlæggelsen af fristen bør der skeles til de eksisterende garantiperioder i visse medlemsstater (Finland, Nederlandene, Sverige og Det Forenede Kongerige), som tager hensyn til produkternes holdbarhed og programmerede forældelse.

4.2.5.12. ***Artikel 15 — Handelsmæssige garantier***

1. I stk. 1 tilføjes et nyt litra d): andre garantier, som sælger tilbyder på vegne af tredjemænd med det formål at yde en garanti (udstyrsgaranti, garantier knyttet til et mærke osv.).

2. Der bør også oplyses om muligheden for at overdrage den handelsmæssige garanti til tredjemænd.

4.2.5.13. ***Artikel 16 — Regresret***

1. Den manglende harmonisering af dette aspekt er en væsentlig kilde til afvigelser i gennemførelsen af direktivet til stor skade for handelen.

2. Artiklen bør fastsætte, at en fabrikant hæfter direkte og solidarisk over for forbrugeren, hvis denne vælger afhjælpning i form af reparation eller omlevering af varen.

([15]) Sag C-404/06 — Domstolens dom (Først Afdeling) af 17. april 2008, http://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/?qid=1461850459727&uri=CELEX:62006CC0404.

3. Det bør også fastsættes, at en sælger, som rejser krav mod producenten, er berettiget til det fulde beløb af de afholdte udgifter.

4. Ligesom i ovennævnte tilfælde bør der fastsættes solidarisk hæftelse for onlineplatforme, hvor forbrugerne køber varer.

4.2.5.14. ***Artikel 17 — Håndhævelse***

Den manglende harmonisering af kontrollen med direktivets håndhævelse er en af de vigtigste hindringer for en effektiv beskyttelse af forbrugerne og en fair konkurrence.

4.3. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold (COM (2015) 634 final — 2015/0287 (COD))

4.3.1. Som Kommissionen selv gør opmærksom på, vedrører baggrunden for forslaget, indhentningen af ekspertbistand og konsekvensanalyserne begge forslag, idet de er udformet som en pakke med fælles mål. EØSU vil derfor afholde sig fra at gentage generelle spørgsmål, der er fælles for begge forslag og indskrænke sig til bemærkninger vedrørende specifikke aspekter. Det skal dog straks bemærkes, at forslaget generelt fortjener principiel opbakning fra EØSU, navnlig hvad angår:

a) Særlig beskyttelse af forbrugere ved onlinekøb af immaterielle goder, hvor der tages højde for produkternes stigende kompleksitet, manglen på gennemsigtighed i forhandlingerne, de større farer for sikkerheden, privatlivets fred og databeskyttelsen, særlige former for urimelig praksis og urimelige kontraktvilkår, skjulte omkostninger, prisforskelle afhængigt af lokalitet samt anvendelsen af de mere flygtige digitale medier (internet, mobiltelefoner, sociale medier osv.).

b) Det presserende behov for at indføre en klar lovgivning på et område, hvor der åbenbart kun i én medlemsstat (Det Forenede Kongerige) findes en særlig lovgivning om denne type aftaler.

c) Det hensigtsmæssige i at gå videre med en maksimal harmonisering på et højt forbrugerbeskyttelsesniveau, begrænset til aftaler, der indgås mellem erhvervsdrivende og forbrugere, hvor en forordning i øvrigt ville være bedre egnet.

d) Det er nødvendigt at definere den juridiske karakter af denne type aftaler på en ensartet måde.

e) Behovet for en samlet tilgang til en hel række andre foranstaltninger, der er beskrevet i strategien for det digitale indre marked, herunder navnlig initiativerne vedrørende grænseoverskridende portabilitet af indhold, platformenes rolle, den frie udveksling af data, det europæiske cloud-initiativ, momsafgifter såvel som foranstaltninger til sikring af indholds portabilitet og interoperabilitet under hensyntagen til iværksættelsen af platformen til onlinetvistbilæggelse ([16]) og revisionen af forordning (EF) nr. 2006/2004 af 27. oktober 2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse.

f) Behovet for at gøre en særlig indsats, når det gælder beskyttelsen af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger, som er reguleret i direktiv 1995/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger ([17]), og i direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor ([18]). Disse bestemmelser finder fuld anvendelse på levering af digitalt indhold, eftersom de har konsekvenser for behandlingen af personoplysninger.

g) Revisionen af lovpakken om elektroniske kommunikationstjenester.

h) Behovet for at sætte fokus på cloud computing-aftaler.

([16]) EUT L 165 af 18.6.2013, s. 1.
([17]) EUT L 281 af 23.11.1995, s. 31.
([18]) EUT L 201 af 31.7.2002, s. 37.

4.3.2. I det følgende foreslås en række konkrete ændringer til nogle af forslagets bestemmelser, som udgøres af 24 artikler (og ikke i 20, som det fejlagtigt er anført i flere versioner, punkt 5):

4.3.2.1. ***Artikel 1 — Genstand***

Genstandens åbenbare karakter af »tjenesteydelsesaftale«, som klart fremgår af definitionerne af »digitalt indhold« og »levering« i dette forslags artikel 2, stk. 1, og stk. 10, underbygger den foreslåede ændring til artikel 1 i ovenstående direktivforslag.

4.3.2.2. ***Artikel 2 — Definitioner***

Forslaget om i definitionen af »forbruger« at medtage individuelle udøvere af liberale erhverv opretholdes.

4.3.2.3. ***Artikel 3 — Anvendelsesområde***

1. EØSU kan acceptere, at betalingen foretages i form af naturalydelser (»en anden modydelse end penge«), forudsat at dette begreb defineres præcist mht. indhold. Hvis der er tale om udlevering af personlige oplysninger eller andre data, skal det fastsættes, hvilke, på hvilke betingelser og under hvilke omstændigheder.

2. Det vil også være nødvendigt at afklare, om visse tjenester såsom betalings-TV er omfattet, og det gælder også Google og Facebook Messenger, og hvorvidt visse fysiske adgangsplatforme eller tingenes internet falder ind under materielle eller immaterielle goder.

3. Det er ikke klart, om udelukkelsen i stk. 5, litra a), også gælder sundhedspleje, pengespil og finansielle tjenesteydelser. Dette spørgsmål kræver yderligere afklaring for at undgå retlig usikkerhed.

4. Det er ikke klart, om dette anvendelsesområde også omfatter såkaldt »skjult betaling«, dvs. tjenester, som ydes gratis, men hvortil der er knyttet andre tjenesteydelser, for hvilke der kræves betaling.

5. Anvendelsesområdet vedrørende oplysninger, som det er nødvendigt at behandle, i artikel 3, stk. 4, bør ikke kun omfatte opfyldelsen af aftalen, men også »indgåelsen af aftalen«. Tilladelsen til behandling af disse oplysninger bør gives i henhold til lovgivningen om personoplysninger.

6. Det er også afgørende at få afklaret forskellen mellem henholdsvis produkter og tjenesteydelser, der leveres online, og dem, der er fuldstændigt indbygget i en fysisk genstand, som det er tilfældet med den såkaldte »kropsnære teknologi« (*wearables*) eller med tingenes internet, hvor håndteringen foregår digitalt, hvilket dog ikke udelukker eksistensen af en fysisk genstand som udgangspunkt herfor.

7. Det bør klart fastslås tjenesteydelser, der udbydes af datacentre, herunder især de såkaldte cloud computing-tjenester, skal være klart defineret i nærværende forslag, uanset om de er gratis eller underlagt en modydelse, idet de ofte er knyttet til andre tjenester eller produkter, som leveres til forbrugerne. Ellers risikerer man, at de kan falde uden for direktivets anvendelsesområde.

8. Det er også nødvendigt at få afklaret, om kombinationen af digitale indholdstjenester og kommunikationstjenester som f.eks. Facebook Messenger eller Google Hangout er omfattet af dette instrument, eftersom disse produkter for indeværende ikke er reguleret af direktiv 2002/21/EF om elektroniske kommunikationstjenester, og det har været fremført, at nogle af disse tjenester bør betragtes som elektroniske kommunikationstjenester og omfattes af en bedre forbrugerbeskyttelse.

9. Der skelnes heller ikke klart mellem situationer, hvor de opgivne personoplysninger kun tjener til at opfylde aftalen, og situationer, hvor de tjener til at opfylde lovgivningsmæssige krav. Derfor foreslår EØSU for en sikkerheds skyld, at direktivet anvendes på alle tjenesteydelser, der leveres med opgivelse af personoplysninger, og at man kun udelukker de tjenester, hvor leverandøren udtrykkeligt godtgør, at personoplysningerne blot tjener til at opfylde aftalen eller lovgivningsmæssige krav.

10. Endvidere vil det stadig mht. stk. 4 være nødvendigt at afklare, hvornår personoplysninger kræves oplyst med henblik på at opfylde aftalen eller lovgivningsmæssige krav, når det tages i betragtning, at personoplysninger i andre sektorer såsom telekommunikation og energi — omend det er tilladt at få dem oplyst for at opfylde aftalen — ofte bliver brugt i virksomhedernes egne markedsføringskampagner. Navnlig må det afklares, om indsamlingen af personoplysninger vedrører andre modydelser end penge.

4.3.2.4. ***Artikel 4 — Harmoniseringsniveau***

EØSU godtager begrundelsen for at foreslå en maksimal harmonisering, hvis der garanteres et højere forbrugerbeskyttelsesniveau.

4.3.2.5. ***Artikel 5 — Levering af det digitale indhold***

Det er ikke klart, om den udtrykkelige forpligtelse i stk. 2 til at »levere det digitale indhold straks« er i samklang med direktiv 2011/83/EU, hvorefter en omgående levering kræver forbrugerens samtykke, samtidig med at denne har en fortrydelsesret på 14 dage (direktivets artikel 16, litra m)). Det forekommer tilrådeligt at harmonisere reglerne på dette område for at eliminere risikoen for overlappende regler til skade for virksomheder og forbrugere.

4.3.2.6. ***Artikel 6 — Overensstemmelse***

1. I stk. 1 slettes »hvor det er relevant«.

2. I stk. 1, litra b), efter udtrykket »som forbrugeren ønsker, at det skal kunne anvendes til« tilføjes »eller med rette forventer, at det kan anvendes til«.

3. I stk. 2, litra b), slettes »(hvis relevant)«.

4.3.2.7. ***Artikel 9 — Bevisbyrde***

I stk. 3 slettes ordene »muligt og«.

4.3.2.8. ***Artikel 11 — Beføjelser ved manglende levering***

Ordlyden af denne artikel tager ikke hensyn til modellen for levering af digitalt indhold i tidbegrænsede pakker, hvor det er vanskeligt at kvantificere den manglende adgang til en film set i forhold til pakkens samlede pris. Muligheden for at levere andet indhold på samme prisniveau (foretrukket af brugere) kommer heller ikke på tale.

4.3.2.9. ***Artikel 12 — Beføjelser ved manglende overensstemmelse med aftalen***

I stk. 2 erstattes udtrykket »inden for en rimelig frist« med »så hurtigt som muligt«.

4.3.2.10. ***Artikel 13 — Ophævelse***

1. I stk. 2, litra b), erstattes udtrykket »… skal leverandøren træffe alle forventelige forholdsregler for at afholde sig fra« med »… skal leverandøren afholde sig fra«.

2. Litra c), d) og e), henhører under copyrightbestemmelser, som endnu ikke foreligger.

4.3.2.11. ***Artikel 16 — Ret til ophævelse af langsigtede aftaler***

Perioden bør forkortes til 6 måneder.

Det bør udtrykkeligt angives, at det er uden omkostninger for forbrugeren.

Bruxelles, den 27. april 2016.

Georges DASSIS
Formand
for Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

BILAG

I. Følgende punkt i sektionens udtalelse blev ændret til fordel for et kompromisændringsforslag vedtaget på plenarforsamlingen, men bevarelsen af det i dets oprindelige form fik dog tilslutning fra over en fjerdedel af de afgivne stemmer (forretningsordenens artikel 54, stk. 4):

a) **Punkt 3.4.1**

However, according to the known and published results there is not a clear majority in favour of the option chosen: consumer organisations are clearly opposed to any form of the application of the seller's law, although the majority of ~~some~~ business organisations and some academics support this option. For their part, the majority of Member States have cast doubt on the need for new legislation on distance purchases (which already includes online sales) and, in particular, on the appropriateness of the two directives, as it is difficult to extract precise and clearly defined guidelines. From an objective analysis of the responses to the consultations, at first glance it would appear that option 5 attracts a general consensus on the part of both professionals and consumers, depending of course on the content of the model contract rules to be agreed upon by the industry and on the degree of usage and acceptance of the trust mark by EU businesses, mainly because it is the one that entails the fewest costs for professionals.

Afstemningsresultat:

For: 115

Imod: 91

Hverken for eller imod: 18

II. Følgende kompromisændringsforslag blev forkastet på plenarforsamlingen, men opnåede over en fjerdedel af de afgivne stemmer (forretningsordenens artikel 54, stk. 4):

b) **Punkt 4.2.1**

As regards the legal basis, in keeping with previous EESC opinions, most EESC members, including consumer representatives — ~~like most EESC members —~~ consider that TFEU Article 169(2) would be a more appropriate basis, insofar as it is basically the definition and protection of consumers' rights that is at stake here, and not just the completion of the single market. ~~Certain~~ EESC ~~members, namely~~ business representatives more focused on the necessity for entrepreneurs to have a set of clear rules to comply with, ~~on completing the single market,~~ agree with the Commission.

Afstemningsresultat:

For: 110

Imod: 110

Hverken for eller imod: 10

Artikel 56, stk. 6, i EØSU's forretningsorden fastsætter, at hvis der under en afstemning er afgivet lige mange stemmer for og imod, afgiver mødeformanden den afgørende stemme. Med henvisning til denne bestemmelse besluttede formanden at forkaste kompromisændringsforslaget.

c) **Punkt 4.2.2**

The directive option having been chosen, most EESC members, including consumer representatives, ~~at the EESC~~ consider~~s~~ that it should be based on minimum harmonisation, along the lines of the current sales and guarantees directive (1999/44/CE), in that the option chosen here leads to greater »fragmentation«, less legal certainty. and two classes of protection, it being certain that the »improvements« introduced here would also have to apply to sales in the »physical world«. EESC business representatives, however, agree with the proposal to apply maximum harmonisation, for alleged reasons of clarity in application of rights in the Single market.

Afstemningsresultat:

For: 102

Imod: 115

Hverken for eller imod: 14

d) **Punkt 4.2.5.3**

Article 3 — Level of harmonisation

Most EESC members, including consumer representatives, state that the level of harmonisation should be minimum, with all the necessary consequences for the regime. Business representatives favour maximum harmonisation.

Afstemningsresultat:

For: 112

Imod: 114

Hverken for eller imod: 12

e) **Punkt 4.2.5.4**

Articles 4 and 5 Conformity with the contract

1. The durability criteria should be incorporated, influencing the period of validity of the guarantee.

2. Most EESC members, including consumer representatives, state that the definition of the conformity requirements should be worded in the negative, so as to expressly exempt consumers from having to prove that the good does not conform to requirements: the onus here should be on the seller. Business representatives however, recommend that the definition of conformity requirements should be worded generally. For them, the main criterion for establishing conformity should be whether the goods correspond to what was deemed agreed (e.g. regarding type, quantity, quality and other characteristics).

3. The wording of exceptions to the article establishes a generic exclusion of seller liability which cannot be enforceable against consumers without prejudice to the right of recourse ~~(applicable to the case of VW)~~.«

Afstemningsresultat:

For: 99

Imod: 126

Hverken for eller imod: 13

f) **Punkt 4.2.5.7**

Article 9 — Consumer's remedies for the lack of conformity with the contract

1. Consumer representatives notice the provision excludes as an initial option the possibility of the good being returned immediately and payment reimbursed, which would go against consumer rights in various Member States, with significant variations (Greece, Portugal, Ireland, United Kingdom, Denmark and Lithuania). Business representatives agree — in line with maximum harmonisation — that this option has not been provided for.

2. Consumer representatives feel the notion of »reasonable time« is a subjective one, and provides leeway for differing transpositions on this key subject, which is incompatible with maximum harmonisation. For example, in countries such as Bulgaria, France, Portugal and Luxembourg, the time period is 30 days; in Hungary, Romania, Greece and Estonia it is 15 days. The provision should establish a period corresponding to the maximum applying in some EU countries – 15 days. Business representatives state that the notion of »reasonable time« is objective legal wording, and at the same time provides leeway for application in differing situations.

3. The term »impossible« in paragraph 3(a) should be replaced with »technologically impossible«.

4. Consumer representatives likewise feel the notion of »significant inconvenience« is also subjective and should be removed or replaced with the wording found in Austrian law: »the least inconvenience possible« and accompanied by the possibility of a similar temporary replacement being made immediately available to the consumer until the repair is completed. Business representatives refer to the fact that this well-known legal wording provides leeway for application in differing situations.

5. The Commission proposal has not taken into consideration the existing requirement in various national legislations (France, Malta, Greece, Romania, Portugal and Slovenia) obliging manufacturers to maintain an adequate stock or ensure the timely delivery to sellers of spare parts for the expected lifetime of the product, a matter linked to built-in obsolescence and the guarantee period for the replaced part.«

~~6. The Commission should establish the obligation of the seller to provide a temporary replacement.~~

Afstemningsresultat:

For: 100

Imod: 135

Hverken for eller imod: 2

g) **Punkt 4.2.5.10**

Article 13 — The consumer's right to terminate the contract

~~1. Business representatives request that the provision of Directive 1999/44/EC, art.3§ 6 would be added, providing the consumer is not entitled to have the contract rescinded if the lack of conformity is minor.~~

1. The obligation on the consumer to pay for the use, deterioration or loss of a good in the event of the contract being terminated is highly questionable.

2. Moreover, the Court of Justice has already indicated that in the event of the right to replacement being exercised, consumers may not be required to pay compensation for using the defective product (Quelle case).

3. It is not clear what amount is to be reimbursed when the purchase has been made for an overall price for various goods without distinction.

4. Business representatives request that the provision of Directive 1999/44/EC, art.3§ 6 would be added, providing the consumer is not entitled to have the contract rescinded if the lack of conformity is minor.

Afstemningsresultat:

For: 110

Imod: 118

Hverken for eller imod: 18

h) **Punkt 4.2.5.10**

Article 13 — The consumer's right to terminate the contract

1. Most EESC members, including consumer representatives, feel the obligation on the consumer to pay for the use, deterioration or loss of a good in the event of the contract being terminated is highly questionable. Business representatives, however, support this provision.

2. Moreover, the Court of Justice has already indicated that in the event of the right to replacement being exercised, consumers may not be required to pay compensation for using the defective product (Quelle case).

3. It is not clear what amount is to be reimbursed when the purchase has been made for an overall price for various goods without distinction.

Afstemningsresultat:

For: 101

Imod: 132

Hverken for eller imod: 10

i) **Punkt 1.3 og 1.4**

1.3 Moreover, with regard to the aspects addressed, ~~the~~ most EESC members, including consumer representatives, disagree~~s~~ with the legal basis cited by the Commission, and proposes Article 169 TFEU instead. It therefore follows that, in principle, the measures adopted should be based on minimum harmonisation, in line with paragraph 2(a) and paragraph 4 of that Article, which has been generally accepted by the European legislator.

1.4 ~~It therefore follows that, in principle, the measures adopted should be based on minimum harmonisation, in line with paragraph 2(a) and paragraph 4 of that Article, which has been generally accepted by the European legislator.~~ However, business representatives agree with the legal basis cited by the Commission, since internal market issues are deemed to be dominant ~~at stake~~ and companies argue that they need one set of clear rules to comply with.«

Afstemningsresultat:

For: 111

Imod: 123

Hverken for eller imod: 12